

UZ PAPIN DAN 1980. GODINE

U ova 24 mjeseca svoga pontifikata Papa Ivan Pavao II. je više od stotinu puta napustio vatikanske zidine i svojim kratkim ili duljim izletima stvorio, rekli bismo, narodna gibanja i masovne manifestacije vjernika i nevjernika širom svijeta: u Rimu, u Italiji, u Evropi i drugim kontinentima.

Slika bijelog Oca koji se, sišavši stepenicama iz aviona baca i ljubi zemlju koju posećuje, već je postala uobičajena za one koji su preko svojih televizora mogli pratiti njegova putovanja. /Nama to nije bilo moguće jer to bi bila vjerska propaganda, a išla bi u prilog "bajki" o Kristu i kršćanstvu koje Papa zastupa i propovijeda/.

(Usp. sarajevsko Oslobođenje od 17. listopada 1980. str. 2. gdje auctor članka Kozar tvrdi da je bajka kako je kršćanstvo nastalo u prvom stoljeću u Palestini./

U Poljskoj je Papa doživio takav doček da je to nemoguće opisati. U Irsku je otišao kao nosilac mira u zaraćenim četvrtima Ulstera. Pošto je obišao Meksiko /koji je uglavnom katolička zemlja/, nastavio je svoj ekumenski pohod Turskoj /gdje su većinom muslimani/. Kao što su posebnim programima i častima iznenadili Svetog Oca katolici Sjedinjenih Američkih Država, tako su ga isto ugodno iznenadili i mladi narodi Afrike i novoosnovane kršćanske zajednice Zaira, Kenije, Gane...

"Mnogi mi govore da poduzimam česta i naporna putovanja. I moglo bi se reći da imaju pravo kad mi to kažu. Ali je Providnost ta koja me vodi i sugerira da neke stvari radim

i "per excessum", rekao je Papa u jednom intervjuu Radio-Vatikanu.

Što je to što tjera Papu da ide iz Vatikana, da obilazi lokalne crkve? Da bismo to saznali, potrebno je oslušivati ono što on govori u dotičnim okolnostima i mjestima. Tako je npr. 25. siječnja 1979. na svom putu za Dominkansku Republiku /nakon koje će posjetiti Meksiko/ rekao:

"Papa ide u neke nove krajeve svijeta kao vjesnik Evanđelja milijunima braće i sestara koji vjeruju u Krista. Želi ih upoznati, zagrliti i reći svima - djeci, mladima, ljudima i ženama, radnicima, seljacima i intelektualcima - da ih Bog ljubi, da ih Crkva ljubi, da ih Papa ljubi".

Oni koji su mogli preko svojih prijemnika pratiti njegova putovanja osjetili su da puše neki novi vjetar: vjetar Pape pastira koji je došao "iz daleka" i ne može ne gledati daleko, Pape kojemu je stalo da lokalne crkve uz suradnju s njime pruže svijetu divno svjedočanstvo harmonije i skladnosti: Pape koji je doslovno shvatio preporuku i zapovijed Kristovu: "Idi i učvršćuj braću svoju!" /Lk 22,32/

Uz ova trijumfalna putovanja, o kojima su naširoko pisale sve novine Zapada te televizijske kamere koje su vjerno pratile njegova gibanja, novinarima nisu izmakle ni neke osobne crte Wojtilinog pastoralala. Dugo se nije čulo da jedan Papa vjenčava ili ispovijeda. Papa Wojtila je to učinio kad je 25. veljače 1979. združio dvoje mladenaca, siromašnih rimskih radnika, i kada je na Veliki Petak 4. travnja o. g. sišao neopaženo u baziliku sv. Petra i ostao u ispovjedaonici dugo vremena dijeleći penitentima sakrament pokore, ili kada je istog dana pristupio bosonog da poljubi izloženi križ u bazilici sv. Petra.

"Papa sam dvije godine, biskup 20, ali ono što je najvažnije ja sam svećenik", rekao je Ivan Pavao II. mladima u Parizu. I osjeća se ta svećenička crta pastira, kome je stalo da čini dobro svima na jedan ili na drugi način. I njegovi predšasnici su to činili. Ali nitko neće reći da ovaj Papa nema posebnu karizmu i poseban način pastoralala.

Predbacuje mu se trijumfalizam. Govore

napose protivnici Evandjelja kako mu je stalo do vlastite afirmacije i popularnosti. Istina je da je svuda kuda je išao uzdrmao i pokrenuo mase, pobrao aplauze kao nitko dosada. Ali je isto tako očito da ovome Papi nije stalo do popularnosti, jer je nekoliko puta povukao /u očima mnogih/ "nepopularne poteze" što se tiče morala i crkvene discipline. Ovaj Papa, dakle, ne ide za popularnošću, već propovijeda Kristovu riječ u "zgodno i nezgodno vrijeme". I to je ono što mnoge zbunjuje.

Predbacuje mu se da, posjećujući neke države i pružajući ruku "nepravdnicima", podupire dotične režime i nepravdu koja u njima vlada. A zar se ne bi moglo i drugačije protumačiti njegove pozdrave s državicima raznih naroda?! Zar se ne bi moglo reći da preko njih Papa želi stisnuti ruku svakome koga oni /zakonito ili nezakonito/ predstavljaju?! I zar se ne bi moglo reći da je Papa oboružan Evandjeljem želi i dotičnim državicima prenijeti poruku Istine, Pravde, Ljubavi i Mira?! I zar to Papa ne čini kada svake godine šalje svim državicima svijeta svoju božićnu poruku?! I zar njegov pohod npr. u Parizu nije sličan Pavlovom putu kroz Atenu, a njegov govor pred asambleom Ujedinjenih naroda zar to nije Pavlov Aeropag naših dana?! Zato neka nam živi Papa Ivan Pavao II! Vivat, crescat et floreat!

Želimir Puljić